

SOCIETAT CATALANA DE BIOLOGIA
FILIAL DE L'INSTITUT D'ESTUDIS CATALANS

Carrer del Carme, 47
08001 Barcelona

Núm. 196

Maig 2007

QUÈ CAL SABER?

TRANSCRIPCIONS I TRANSLITERACIONS (I)

Al món es fan servir molts **alfabets** i **sistemes d'escriptura** diferents. Hi ha llengües que són representades per alfabets altres que el llatí, i quan volem escriure mots d'aquestes llengües amb el nostre alfabet, ens adonem que no hi ha una correspondència exacta entre les lletres o els sons de l'un i de l'altre. Per a representar els mots (normalment, topònims o antropònims) provinents d'aquestes llengües, es recorre bàsicament a dos sistemes: la **transliteració** i la **transcripció**.

Amb la *transliteració* traspassem el mot d'un altre alfabet al nostre de la manera més fidel possible, mitjançant diacrítics més o menys complexos si un so de la llengua estrangera no es correspon amb cap signe de l'alfabet llatí, de manera que la paraula queda escrita en el nostre alfabet, però sovint amb elements aliens a la nostra llengua. Els mots transliterats solen ser comuns a totes les llengües que fan servir el mateix alfabet. Per exemple, la transliteració del segon nom de *Lenin* és *Iljiè*, tant en anglès com en català.

Amb la *transcripció* traspassem el mot d'un altre alfabet al nostre adaptant-lo completament a l'ortografia de la nostra llengua. Si un so de l'altra llengua no existeix en la nostra, l'intentem representar d'acord amb la nostra escriptura, sense diacrítics que no faríem servir normalment, encara que al final la correspondència fonètica no sigui exacta. Per aquest motiu, les transcripcions canvien entre llengües que tenen el mateix alfabet, perquè s'intenta que l'adaptació s'assembli al sistema ortogràfic de cadascuna. L'exemple anterior transcrit seria *Illitx* en català i *Ilich* en anglès.